

ξιάτικα χορτάρια
κι άνοιξε τήν πόρτα του καιρού με τήν
καθαρή πετρούλα
τής λαχτάρας του.
Ευλόγημένη ή ώρα τής ανατολής.

Αυτός

Μιλάει για τo βοριά μιλάει για τo νοτιά
πώς κατεβαίνουν τά μαλλιά της στό
φως
χορδός
και περπατάει μ' ένα μαντήλι νερό
γύρω γύρω στό σπίτι του
μ' αύτοπεποίθηση.

Κάτω στή θάλασσα

Κάτω στή θάλασσα
σέ τραγουδάω
συναίνω
σέ ύμνω και
σέ θρίζω
γερο - παλαιά κόσμη τών αιώνων,
θέλω νά γίνω κύμα.

Αυτή ή γριά

Αυτή ή γριά που κάθετα κάτω από τήν
έλια
κάθε μέρα και κάθε βράδυ
έχει ένα ποτάμι έξω από τόν καιρό
χωρίς πρόσωπο
δυνατό σαν μιá καλημέρα
τρυφερό σαν μιá καληνύχτα
πάντα
για τούς περαστικούς.
Δροσιά και φως τών χρόνων.

Το σημάδι

Ή ζωή του ένα ώραίο σημάδι πάνω στό
χώμα.
Όμως άπλό νά μήν τo φτάνει ο άνεμος
κι ή βροχή.
Χτές ο ήλιος τo σταμάτησε μ' ένα κομ-
μάτι σίδερο

σαν άξίνα σαν φυάρι σαν τσεκούρι σαν
σύρμα.

Το πρωί ένα χελιδόνη χαιρέτησε τή γή
όπως άκριβώς τή χαιρέταγε και κείνος
όταν ήθελε νά τής μιλήσει
με τήν καρδιά του.

Μιά έκδρομή

Σήμερα άτέλειωτα τά δέντρα και
τό νερό που άγαπάει τo δρόμο μου.
Πουλιá χορτάρια και χάμα
οί χαρές του χωριάτη
δικές μου σημερινές.
Σήμερα τo πρόσπο μου του κόσμου
γαλανό χωριό
μιορασμένο σέ άπειρα σπίτια καθαρά.

Στου Ρωμανού

Στου Ρωμανού υπήρχε μιá δρύση καλή
με τόν κουτρούλα της τόν μεγάλο,
τό κέντρο του χωριού.
Έκει μάζευαν τo νερό οί γυναίκες
ξεδιψαγαν τά άλογα
έπαιζαν τά παιδιά.
Έκει πήγαινε κι ο γερο - Σταύρος
και ξέπλενε τά δάκρυά του τά βράδυα
μωναχός.

Περιμένει

Θά κατεβάσει πολυ νερό τούτο τo σύν-
νεφο,
λέει ο γερο - Παντελής
και χαιδεύει με τo μάτι του τή γή.
Περιμένει τή μεγάλη σοδειά για νά πε-
θάνει,
τό καλό παιδι του κόσμου.

Μνήμη

Έχει τή γή στεργό του πρόσωπο και
μόνο
αυτός.
Έδώ άδειάζουμε και γεμίζουμε
χώμα και πέτρες και χορτάρια και νερό